

Egy másik szenvedélyes vadászról hallottuk, hogy annyira szereti a szarvasbőgést, hogy olyan hanglemezeket vásárolt, amelyek a szarvasbőgést mutatják be, s egész esztendőben, nap nap után – családja legnagyobb rémületére – odahaza, a pesti lakásban, bőgeti a szarvast. Újabban pedig már nem is jár igazi szarvasbőgést hallgatni. Kijelentette, hogy az ő szarvasai a hanglemezeken sokkal különbül bőgnek, mint az erdőben, s amellet éjjel-nappal, télen-nyáron, amikor akarja ...

-i.

1934. augusztus 11., szombat, 4. old.

Élőképek

Abudai Vérmezőt köröskörül két sor hatalmas gesztenyefa szegélyezi. Tavasszal elsől gyűjtják föl ezek a fák illatos, fehér és rózsaszínű virággyertyáikat, s a nyár végén elsől hullajtják korán sárguló levelüket. A Vérmező gesztenyefái már most, augusztusban az ősz bús hangulatát árasztják maguk körül.

Lehetséges azonban, hogy azért olyan szomorúak ezek a fák, mert egy társuk elpusztult. Az ezeryi fa közül egyetlenegy kiszáradt, s ezért valamennyien bánkódtak. Hiszen olyan fiatalok még, negyvenöt-ötven év körül járnak, ez pedig egy gesztenyefánál nem kor. Az embert, ha meghal, a földbe teszik. A fát, ha meghal, kiveszik a földből. Egyik éppoly szomorú szer-tartás, mint a másik. Ketten ássák körülötte a gödröt. Ezek a sírásók. Négyen emelik a halottat: ezek a koporsóvivők. A járókelők körülállják. Fejük-et csóváltatják, sóhajtoznak.

– Mi baja volt? – kérdezzetik.

– Kétoldali tüdővész – veti oda tréfásan egy munkás, s mutatja a teljesen kiszáradt fa két befelé horpadt felső részét.

Kosztolányi Dezső beszédet mond Sas Ede temetésén
1928. július
BTM Kiscelli Múzeum Fényképgyűjtemény
Gárdonyi Testvérek felvétele

„Mindenesetre egyéniség volt. (...) Béke hamvaira.”

– Dehogy, veszedelmes bőrbetegsége volt – vágja rá egy másik. – Nem látják, a kérge egészen lehámlott.

– Talán a gazdasági válságban ment tönkre. Öngyilkos lett – elméskedik egy harmadik.

– Kilakoltatjuk, mert nem tudta megfizetni a házbérét – mondja a negyedik.

Mindenki tesz egy-egy megjegyzést a fára, mintha hozzá hasonló sorsú ember volna. A fa pedig néma. Nem tudja megmondani, mi volt a baja, s örök titok marad, hogy sok-sok egyforma társa közül miért éppen ő nem bírta tovább az életet.

Mindenesetre egyéniség volt. Tetemét el fogják égetni. Béke hamvaira.

Könnyű, egylovas kocsi hajtat ki egyik szűk mellékutcából. Mostanában egyre több ilyenféle kis alkotmány bukkan föl a pesti utcán, idézgetve a múltat. Fiatal leány megy át a kocsúton, ügyet sem vetve az ágaskodó,

tüzes, fiatal lóra. Ő a ma gyermeke. Megszokta, hogy rohanó versenygépeknek kell kitérnie nap nap után.

– Hadd kiabáljon a kocsis, mi őneki [egy] ilyen alkalmatosság, egyetlen ujjával félrelöki – ő így gondolja.

De tévedett, mert a kis könnyű jármű nekilódult és elütötte. Ott fetreng szegényke a sáros úttesten tépett ruhában, összezúzott karral. Még szerencse, hogy nagyobb baj nem támadt.

Ez a fiatal lány a maga kárán tanulta meg, hogy tisztelni kell a múltat.

•

A kisfiúval ingerkedik a vendég.

– Add nekem a kutyádat – mondja –, én pedig neked adom érte a gépkocsimat.

– Nem adom – felel határozottan a kicsike.

– Nem adod a kutyát egy autóért? – álmélkodik a felnőtt a válaszon. – Miért?

– Azért – vágja ki a fiúcska a döntő érvet –, mert az én kutyámnak lesz kiskutyája, de a maga autójának nem lesz kisautója.

1934. augusztus 25., szombat, 8. old.

Körkép

Vihar előtti, fülledt nap. Valami titokzatos déli szél már napok óta bujkál a lombok között. Sirokkó. Lenn, az Adriai-tenger partján azt vallják, hogy ilyen időben minden kimondott szó csak félig számít, csak félig esik a latba. Nem szabad egészen komolyan venni. Nálunk még nem hirdetik ezt ilyen nyíltan, de azért már sokan sejtik az összefüggést kedélyállapotuk s a baljós déli szél között, s nem szégyellik bevallani, hogy ilyenkor nem egészen urai önmaguknak, és nagy mértékben ki vannak szolgáltatva a vak természet játékának.